

Otavă

Bragagiu

Ah, ce gingașă-i otava
Când vrea talpa descălțată
Să se curețe de-otrava
Din adidași îmbibată.

Parcă aş călca pe ape
Verzi și fără de lucire
Și așa mi-s de aproape
Sentimente de-ndârjire.

A căzut cândva sub coasă
Avântarea înălțimii,
Iar acum și mai frumoasă
E-n acordul proșteimii.

„Nedreptate! Nedreptate!”
Au strigat din rădăcină
Firele ce-au fost tăiate
Din căldură și lumină.

Dar n-au cântărit în vaier
Ce durere au adâncă,
Ci și-au aruncat în aer
Situația din brâncă.

Au găsit puteri în inimi
Și o-nțelepciune mută:
Ajutor nu le-a da nimeni,
Numai Dumnezeu ajută!

Și cu rugă și Credință
Au pornit din nou asaltul
Ca din stări de neputință
Să acapere înaltul.

Merg pe-otavă și-n rușine
Inima oftând mă-ntreabă:
„Oare noi - eu și cu tine -
Ce nu ascultăm de iarbă?

Ce nu ascultăm copacii,
Norii, Soarele și Luna
Să ne închinăm în pace

Domnului întotdeauna?!"
Victor Bragagiu